
Hvězdy nad námi

Lenka Cvingrářová

Jak jsem mohla být tak naivní? Rekreační středisko Pohoda. To sotva! Dnes jsme byly na směnu čtyři, a i tak jsem při závěrečném vytírání kuchyně myslela, že padnu. Teď ležím na posteli, bolí mě celé tělo a nejsem schopná žádného pohybu. Přejde mi nepředstavitelné, že bych měla zítra ráno vstát a jít na ranní směnu, navíc jen s Vendy. Vždyť ani do koupelny dnes nedolezu.

„Co tu ležíš jak mrtvola? Vstávej, kluci na nás čekají.“ Vendy vešla do pokoje s turbanem na hlavě, chundelatý župan dokonale ladil k růžovým pantoflům s bambulkou. Celý pokoj zaplavila vůně šamponu a umytého těla. Jak to dělá? Jak může po dnešní šichtě myslet ještě na kantýnu?

„Nech mě umřít. Nikam nejdu,“ zasténala jsem.

„Tak to teda ne!“ Skočila k posteli a začala mě z ní tahat. „Přece nepromarníš příležitost seznámit se s tolika borci! To nedopustím.“

„Zítra je taky den, jsem hotová, nech mě,“ odsekla jsem. Vytrhla jsem se jí a snažila se obrátit na druhý bok zády k ní.

„Hele, teď jsi moje partačka a já nedopustím, abys tu jen tak ležela a nechala si protékat příležitost mezi prsty. Vstávej, nechci nic slyšet!“

Nevím, jak se jí to podařilo, ale dokopala mě do koupelny. Vlažná voda mi udělala dobře a cítila jsem se hned daleko lépe. Ač jsem nechápala proč, začínala jsem se těšit. Co mě v kantýně asi čeká? Budou kluci opravdu stát za to? Budu je vůbec zajímat? Nebo zas budu sedět a pozorovat, jak se ostatní

baví a flirtují, jako bych byla vzduch? Sova ve tmě. S vyvalenýma očima, o které nikdo neví, dokud nezahouká? Ale já moc nehoukám. Spíš vůbec.

Vzala jsem si na sebe své oblíbené volné tričko s obrázkem sýčka a džíny. Vlasy jsem si zapletla do jednoduchého copu, neměla jsem sílu na nic víc. Vendy sice protestovala a snažila se mi vnutit své křiklavě růžové tričko s výstřihem až k pupku, ale já se nedala a ona se už stejně viděla v kantýně. Tak jsme vyrazily. Barbie a sova.

Venku už se začínalo smrákat, z údolí šel chlad, les šuměl svou večerní píseň a my si vykračovaly po terase kolem oken jídelny směrem ke vchodu pro rekreanty plné nadějí a očekávání. Já navíc plná strachu a stresu. Nerada chodím po západu slunce ven. Dá se říct, že vůbec od určité doby.

Když jsme vešly dovnitř přes malou chodbu, ze které vedly dveře na toalety a společné sprchy, stanuly jsme v dlouhé místnosti s krbem na jedné straně a s dřevem obloženými boxy se stoly a lavicemi k sezení na druhé. Už byly skoro všechny obsazené, hovory a smích se mísily v jednom velkém lidském šumu. Smrdělo to tu po kouři a páře ze sprch. Z boxů vedla okna na prostornou zastřešenou terasu se třemi pingpongovými stoly.

Když jsem se rozhlédla po stěnách, zjistila jsem, že mají velmi podobnou výzdobu jako jídelna vlevo za dveřmi vedle nás. Ze stěn na mě civěly skleněné korálky vypreparovaných zvířat, brr. Nad krbem byl dokonce zavěšený výr velký! To ne! Jak se tohle může někomu líbit? Když pomínu zvrácenost krutého lovu zvířat, tak jejich následné preparování a vystavení mi přijde přinejmenším morbidní a nechutné. Otřepala jsem se. Sice výry moc nemusím, mají takový krvelačný, děsivý pohled, navíc v příběhu bojovali proti Sorenovi, ale tohle bych nepřála ani jim.

Vendy se dlouho nerozhlížela. Vzala mě za ruku a táhla mě vpravo mezi postávajícími lidmi přes celou místnost kolem krbu s výrem až ke dveřím s nápisem Kantýna.

Kantýna!

Žaludek se mi stáhl, dlaně se začaly potit, horkost zalila celé tělo. Takové dusno tu ale před chvílí ještě nebylo. Co se to se mnou děje? Proč bych měla být nervózní z bandy sportovců? Pár jsem jich dnes zahlédla, když se bavili s Vendy u okýnka na vracení špinavého nádobí. Zvlášť mě zaujal takový holohlavý se svaly jak z reklamy na nanuky Mrož a milýma očima i úsměvem. Ale to je úplně jiná liga. Na toho raději ani nemyslet. Klid. Seznámíš

se, pobavíš, a když se ti tu nebude líbit, odejdeš, snažila jsem se sama sebe uchlácholit.

Vendy mi přátelsky zmáčkla ruku. Asi poznala, že mám strach, dokonce snad ještě větší než z netopýrů. Ne, to ne, přeháním, tak velký zas ne. Ale nervozita pracovala.

„Neboj, pomůžu ti,“ zašeptala a vtáhla mě dovnitř.

Ovanul mě vydýchaný vzduch s příměsí alkoholu, slaných brambůrků a potu. Alespoň tady nebyl kouř. Všechny stoly byly obsazené, hluk dosahoval mého maxima. Vpravo asi deset metrů od dveří stál dřevěný pult, na kraji u zdi s barovými židličkami, na nich seděli chlapi a cpali se utopenci. Asi jim studená večeře nestačila. Za pultem se v regálech tyčila spousta dobrot a šíleně nezdravých jídel, ze kterých by biomatky zešílely. Úplně na-
hoře bylo vyskládáno množství nejrůznějšího alkoholu ve velkých i malých sklenicích různých barev. V prosklené lednici byl jen chlast.

Otočila jsem se na druhou stranu místnosti a ihned mě bouchla do očí majestátní hlava jelena na zdi, jeho oči se na mě zachmuřeně dívaly. Otřásla jsem se. Já za jeho utrpení přeci nemůžu! Pod ním stál stolní fotbálek a kousek od něj větší stůl, u kterého se mačkali mladí svalovci. Kolem nich poletovalo několik holek vyfintěných tak, jako kdyby šly na E55. Až moc velká společnost na můj vkus, raději bych něco komornějšího. Mezi kluky jsem zahlédla několik týpků, kteří se dnes bavili s Vendy u večeře. Jsou to oni. Ach jo.

Než jsme došly k jejich stolu, podařilo se mi najít onoho sympatického holohlavce, který mě předtím zaujal. Seděl v čele stolu kousek od jelena, na klíně zmalovanou modelku. To mi k němu sedí. Jakmile kluci uviděli Vendy, okamžitě se s ní začali hlučně vítat.

„Čaj, kluci,“ užívala si Vendy každé obejmutí a zamávání. Já se krčila vedle ní a nevěděla, co mám dělat. Alespoň jsem měla čas prohlédnout si všechny kolem stolu. Někteří opravdu nebyli k zahození. A toho holohlavého oslovovali Bobe. Ne že bych se na něj zaměřovala, to ne. Jasně že ne. Je přece jiná liga. Ale ta lesklá hlava vypadala fakt mužně a k tomu to několikadenní strniště.

Konečně se má spolubydlící se všemi jednotlivě přivítala. Až nyní si vzpomněla, že tu jsem taky já.

„Hoši, málem bych zapomněla, tohle je má nová kamarádka Maty. Kočka, co?“ Najednou se jí zablýsklo v očích, a než jsem stihla zareagovat, dodala: „A nezadaná.“

Možná by bylo lepší, kdyby si na mě nevzpomněla.

Všechny oči se upřely na mě a já cítila, jak rudnu.

Nastala trapná chvíle ticha.

Tíživého ticha.

Nejraději bych se nějakým kouzlem okamžitě přemístila na pokoj a schovala se pod peřinu. Začínala jsem litovat, že jsem si nevzala na sebe něco lepšího, nenamalovala se a líp neučesala. Nu což, první dojem jsem zvorala. A Vendy tomu nasadila korunu.

Aby nebyla chvíle tak trapná, usmála jsem se nejistě a zamávala všem. Nepomohlo to.

Ticho prolomil Bob: „Tak tu tak nestůjte a pojdte za námi. Tady gentlemani vás rádi pustí sednout,“ odstrčil ze židlí dva kluky vedle něj tak, až z nich spadli, ještěže s sebou nestrhli na zem řadu sklenic, které stály na stole.

„Co si dáte, lady?“ zamrkal na nás.

„Šarmantní jako vždy, Bobe,“ mrkla Vendy a usadila se hned vedle něj. „Já si dám Pampelišku a Maty?“ otočila se ke mně.

„Cože? Já, no,“ zadívala jsem se na stůl, co se tu pije. Pivo, pivo, kofola a plno panáků. „Kofolu. Dík,“ špitla jsem a sklopila hlavu.

Slyšela jsem tlumený smích těch, co zaslechli mou odpověď. No co, každý přece nemusí hned zkraje chlastat jak duha, ne? Navíc mi ještě nebylo osmáct. A náš vedoucí na stanici přísně cepuje každého mladého sokolníka i dobrovolníci, jako jsem já. S alkoholem ani ránu. Sám toto pravidlo přísně dodržuje, alespoň před námi. Na druhou stranu jít opilý k orlovi není zrovna nejlepší nápad.

Bob jen mrkl na kluka vedle mě a ten okamžitě vstal a odešel nám pro pití. Vypadá to, že tu Bob velí. Ani se nedivím, vyzařuje z něj autorita. Navíc bude asi jeden z nejstarších kluků tady. Tak devatenáct, dvacet let? Ale možná ho dělá starším vyholená hlava s vousem.

Pocučovala jsem kofolu a pozorovala, jak se všichni mezi sebou baví. Vendy popíjela už třetí skleničku a začínala mít čím dál veselejší náladu. Jako všichni kolem. Až na mě. Zase se mi vrátil ten dávný nepříjemný pocit

zbytečnosti, marnosti a neviditelnosti. Kdybych neměla problém se seznamováním, možná by se leccos usnadnilo.

Nejčastěji mi sklouzl pohled na Boba. Přemýšlela jsem, co je na něm tak zajímavého, že evidentně všechny holky v okolí přitahuje jako magnet a kluci ho poslechnou na slovo. Bylo těžké z něj odtrhnout oči, když měl na sobě sexy obepnuté triko bez rukávů, které zvýrazňovalo každyčkový sval těla. Přestože vypadal jako velký frajer a drsňák, v jeho modrých očích byla něha. Usmíval se moc mile, skoro jako Sam Heughan. Dalo mi velkou práci soustředit se na cokoli jiného a dívat se jinam než na něj. To, že došlo pivo a musí se narazit nový sud, mi bylo úplně fuk.

„Tak co, paroháči, jak se vede?“ Bob posměšně zvedl bradu a ruku položil ledabyle na ramena Vendy. Překřičel hluk celé místnosti. Několik kluků se uchechtlo.

Mluvil na někoho za mnou. Jeho tvář ztvrdla, z očí blýskala zloba. Otočila jsem se, na koho mluví, ale nemohla jsem nikoho najít. Jen za barem jsem zahlédla mohutného muže v mysliveckém klobouku, který přivalil sud a pomáhal ho obsluze narazit.

„Nech toho, Bobe.“ Hlas Vendy zněl podrážděně. Neusmívala se jako před chvílí, dokonce odstrčila Bobovu ruku a zamračila se na něj.

„Ne, teď teprve začne zábava,“ nedal se Bob. „Hej, paroháči, slyšíš mě? Už jsme se dlouho neviděli, co?“

Nikdo mu ale neodpovídal. Muž od baru narazil sud a spěšně odešel, ani se neotočil. Bob si vítězoslavně odfrkl. Asi opravdu mluvil na něj. Vendy měla po náladě, Bob jen zářil, dokonce se na mě podíval a usmál se. Kdoví, co se tu loni asi událo. Musím tomu přijít na kloub.

„Maty, že?“ ujišťoval se Bob a já roztržitě přikývla. „Odkud jsi a co děláš?“

Všiml si mě! Sice se mohl zeptat na něco inteligentnějšího, ale pro začátek dobrý. Najednou jsem nevěděla, co s rukama. Sáhla jsem si tedy na cop a začala si s ním hrát. Mít dlouhé vlasy má své výhody, zvlášť když je člověk nervózní.

„Z Přímětic. Gympl.“ Ustrkla jsem kofolu a odhodlala se ho taky zeptat. Přece nejsem taková stydlivka. „A ty?“ Jo, jasně. Teď jsem se předvedla.

„Z Brna. Když budeš potřebovat pomoci s napětím, elektrikář Bob vždyk službám,“ mrkl na mě a nahodil neodolatelný úsměv. Já se okamžitě začervenala a zuřivě cupovala koneček copu. „Ale brzy ze mě bude nejslav-

nější volejbalista, dostanu se na mistrovství a všem vytřu zrak.“ Nadmul hrud' tak, že jeho prsní svaly a břišáky vypadaly jak vytesané do kamene. Jen si na ně sáhnout. „Nezahrajeme si fotbálek?“ Jeho otázka směřovala i na Vendy, stále mírně napjatou.

„Teď ne, Bobe, není na to nálada,“ zamračila se.

„Ale, Vendy, nedělej pupínky! Pojd', bude sranda,“ přemlouval ji Bob. Úspěšně.

Zvolila jsem pozorovací taktiku. Pravidla byla jednoduchá. Kdo prohraje, musí políbit soupeře a podlézt stůl fotbálku. Možná i v opačném pořadí, ale to je jedno. Zkrátka ideální hra pro podnapilé lidi bez zábran. Odtud tedy Vendy ví, že volejbalisti umí dobře líbat. Začínala jsem chápat, proč si nelámala se svým přítelem hlavu. Nic v tom není. Jen zábava, alkohol a hra. Nebo ne? Dokázala bych se líbat s někým, koho neznám a ke komu nic necítím, když je navíc kolem tolik skandujících a škodolibých čumilů? To těžko. Takovou hru v životě hrát nebudu.

První hru prohráli soupeři Vendy a Boba. Vendy opět získala svou uvolněnou duševní rovnováhu a bavila se jako zkušená pařmenka s grácií sobě vlastní.

Začínala mě i přes kofolu, kterou jsem měla skoro dopitou, přemáhat únava. Vzpomněla jsem si na kuchaře a ranní službu. Půjdu spát. Tady stejně nebudu nikomu chybět, nikdo si ani nevšimne, že jsem odešla. Většina lidí od našeho stolu skandovala u fotbálku.

Odesla jsem prázdnou sklenici na bar a vytratila se z místnosti. Venku na terase mě doběhla Vendy.

„Počkej, co blázníš. Vždyť se to parádně rozjelo, přece teď neodejdeš.“

„Promiň, jsem unavená, zítra máme ranní. Ale ty si to užij,“ předstírala jsem daleko větší únavu, než jsem pociťovala. Ono být páté kolo u vozu na náladě nepřidá.

„Ajo, vidíš. Tak to já za chvíli přijdu.“

Moc jsem jí nevěřila. Už se otáčela k odchodu, vtom si na něco vzpomněla a prudce se ke mně otočila. Začínala jsem být nervózní. Všude kolem byla tma, jen lampy u cesty svítily, kolem nich poletovalo množství hmyzu. Kde je tma a hmyz, tam jsou i netopýři. Zachvěla jsem se. Chtěla jsem hovor co nejrychleji ukončit a zmizet v bezpečí budovy.

„A co, líbil se ti některý?“

„Co? Kdo?“ nechápala jsem.

„Nedělej se. Vždyť tam bylo kluků! Určitě tě nějaký zaujal, že jo?“ žduchla do mě, oči měla rozšířené zvědavostí. Nevěděla jsem, co jí rychle odpovědět, aby dala pokoj a já se mohla rychle zdekovat. Ostražitě jsem se rozhlížela, zda nevidím malou létající černou šmouhu. Neleze někde po zemi?

„Ne, jsem unavená. Třeba zítra, jo?“ Snad jí to bude stačit.

„Hele, s tebou to bude fakt těžký. Ale neboj, já ti pomůžu. Sbalíš toho největšího borce, to ti garantuju!“

Jen to ne! Dnešní pomoc úplně stačila.

Vendy nečekala na odpověď, objala mě, vlepila mi pusu na tvář a utíkala zpět za zábavou. U dveří se zastavila a zavolala na mě: „Prosím, nech mi odemčený dolní vchod, ju? Díky, zlato!“

Měla jsem velkou chuť jí vchod schválně zamknout za to, jak mě přede všemi ztrapnila. Klíčky byly ve dveřích.

Ne, nebudu potvora.

„Vstávej, Růženko.“ Někdo mi klepal prstem na čelo.

„Za chvíli,“ převalila jsem se na druhý bok.

Postava nade mnou se narovнала.

„Jak chceš, ale být tebou bych radši vstala, než si pro tebe přijde Košta!“ Vendy se přesunula ke stolu, který se proměnil v kosmetické studio, podívala se naposledy do zrcátka a vyrazila ke dveřím.

„Co-cože?“ vyhrabala jsem se z peřiny a dlouze zívla.

„Košta, kuchař. Myslím, žes mu včera padla do oka, určitě za tebou moc rád přijde a popřeje ti dobré ráno.“ Vendy zmizela ve dveřích. Její smích byl slyšet ještě z prvního patra.

Jako by mě vodou polila. Při zmínce o protivném kuchaři jsem vyskočila z postele, oblékla se a přečíslna vlasy. Víc jsem nestihla. I tak jsem přiběhla přesně o půl sedmé do kuchyně a kuchař už významně klepal na hodinky. Po přečtení dnešního menu začal rozdělovat úkoly.

„Vendulko, běž do skladu pro suroviny.“

„A nemohla by tam jít Maty? Já tam byla včera. Ona se přece taky musí seznámit s celým kuchyňským zázemím,“ nahodila Vendy psí oči a několikrát zamrkala nalepenými řasami. S nevinným výrazem se opřela rukama o stůl, čímž strhla všechnu pozornost na svá pevná prsa uvězněná v leopardí

podprsence pod poloprůsvitným bílým tričkem. Cože? To snad ne! To je ale potvora. A proč vlastně do skladu nechce jít, když tam byla včera a vrátila se celá rozzářená?

Kuchař jen polkl a poslal do skladu mě. Nu což, jednou tam jít musím. Co by na tom mohlo být divného? Vendy šla před budovu pro pečivo a cestou mi vysvětlila, kde je v suterénu sklad. Mělo mě varovat stejné zablýsknutí očí, které jsem u ní viděla včera v kantýně, když mě představovala.

Sešla jsem dolů po schodech a zahrnula podle instrukcí doprava. Všude bylo plno krabic a pavučin. Chodba zahýbala doleva, stěny byly zašedlé a smrdělo to tu kouřem. Plno zamčených ošuntělých dveří a na nich jen modré štítky s čísly. Žádná cedule hlásající sklad. Došla jsem na konec chodby, kde světlo poblíkávalo. Konečně cedule! Kotelna. Sakra, kde je ten sklad? Už jsem se chtěla otočit a vrátit se, když vtom něco za zavřenými dveřmi zařinčelo, zaslechla jsem nějaké kroky a klika se pohnula. Světlo zhaslo. Tma.

Absolutní tma.

Zaječela jsem a vyrazila pryč. V hlavě mi probleskla koláž z těch nejděsivějších hororů. Teda, chtěla jsem utíkat. Samozřejmě potmě jsem vrazila do hromady krabic a kartonů, které byly navršené u stěny.

Je po mně.

Když se světlo znovu rozsvítilo, válela jsem se mezi krabicemi a starým papírem. Nade mnou se nakláněla vousatá tvář, ve které pobaveně zářily tmavé oči.

„V pohodě?“ zabručel na mě mladý muž.

„Proč sakra zhasínáš a děsíš mě?“ hudrala jsem a zvedala se ze země. Světlé oblečení do kuchyně, náš dresscode, bylo ušpiněné od sazí a prachu.

„Jo, čekal jsem za dveřmi od pěti, abych mohl někoho vylekat,“ snažil se o vážný tón, ale koutky úst mu cukaly.

Probodla jsem ho pohledem. Napotřetí se mi podařilo postavit se na nohy.

„Právě jsem si chtěl na chodbě rozsvítit a nenapadlo mě, že tu někdo už je. Co tu vlastně děláš?“ Teď se už zasmál neskrývaně.

„Jdu do skladu,“ odsekla jsem. Snažila jsem se dát papír i krabice zpátky na stranu tak, aby se dalo chodbou projít. Nešlo to, pořád padaly zpět.

„Ten je ale na druhé straně. Pod schodama doleva,“ ukázal, načež přezíravě překročil kartony a odcházel s pobaveným úsměvem na rtech. „Prosím, následuj mě.“

Namyšlený pitomec, nadávala jsem v duchu a spílala Vendy za super navigaci. Ta si to vypije! Za dnešek i včerejšek. Beztak to udělala schválně.

Poslušně jsem šla za ním. Měl na sobě myslivecký klobouk a byl celý v zeleném. Je to jasný, s ním v životě nepromluví, mám svou hrdost a seznam. Mlčky jsme donesli potřebné suroviny nahoru do kuchyně. Kuchař myslivce srdečně pozdravil, div jej neobjal, a s vřelým úsměvem se ho vyptával, jak se mají prasátka a jak jim chutná. Jeníček sem, Jeníček tam. Spadla mi brada. Kosta je schopen láskyplných emocí! A tento urostlý náfuca že je Jeníček, o kterém mi Květa řekla, že se mi bude líbit? To se teda škaredě spletla. Arogance z něj přímo čiší. A to, že se kamarádí s kuchařem, taky o něčem svědčí.

Jakmile Vendy uviděla Jeníka, zbledla, rychle hodila poslední salám na obložený talíř a zmizela v jídelně. Nepřikládala jsem tomu větší váhu, vzala jsem si ze zásuvky igelitovou zástěru a šla za ní. Přitom jsem si umiňovala, že se jí pomstím. Brzy.

Jídelna byla obrovská s množstvím stolů a židlí. Zase na mě ze všech stěn zíraly zvědavé skleněné oči – veverky, ptáci, divočák, zajíc... Jak může někdo dobrovolně nechat vycpat zvíře a pověsit ho v místnosti, navíc v jídelně? Ale možná ta hlava divočáka, co má pohled jak Mona Lisa – jako že se na vás dívá, ať stojíte na jakémkoli místě, určitě nám nakukovala i do okýnka na vracení nádobí – je jakousi mysliveckou metaforou na strážníky. Jejich humor fakt nikdy nepochopím. Vedle hlavy visely na stěně dvě kůže z divočáků, jestlipak tu v okolí žijí? Určitě. Jsme přece v lese. Je to prý jedno z nejnebezpečnějších zvířat u nás. Budu doufat, že jsou opravdu tak plaší, jak povídali myslivci na stanici (ne, vůbec jsem tajně neposlouchala, o čem se baví).

Nevěděla jsem, co všechno máme v jídelně dělat. Vendy si všimla mého nerozhodného postávání a rovnou mě zaúkolovala sundáváním židlí ze stolů. Což se dotklo mého uraženého ega, byla jsem na ni přece hodně naštvaná. Naštěstí měla dost rozumu, aby nekomentovala, jak vypadám po boji s kartony a sazezí.

Hned u druhého postavení židle na zem se mi igelitová zástěra zachytila o povytažený šroubek opěradla a roztrhla se od pasu dolů. Super, dnes bude asi to nejhorší ráno z nejhoršího týdne v mém životě. Nejradši bych zalezla pod peřinu a týden nevylezla a s nikým se neviděla. Nebo byla se Sorenem, to by bylo nejlepší.

Po chvíli jsem získala cvik, už jsem si zástěru natrhla jen dvakrát, začínala vypadat jako havajská sukně. Při chystání rautu jsem ignorovala Vendiny pokusy o konverzaci, po chvílce to vzdala i ona. Mlčky jsme rovnaly talíře, hrnky a příbory. Z oken jsem viděla přístupovou cestu, po které se trousili rekreanti s ručníky a hygienickými taštičkami v rukou. Z kuchyně k nám doléhal vřelý rozhovor Kostí a Jeníka. Ti dva se k sobě výborně hodí. Namyšlení, arogantní pitomci. Třískla jsem s tácem plným hrnků, až jeden spadl na zem a rozbil se.

„Co se to tu děje?“ Okamžitě se sem přiřítíl kuchař. Ještě před chvílí vypadal, že je plně zabrán do hovoru o nějakém parukáři a nás si nevšímá. Z jeho pohledu metaly blesky.

Stála jsem tam nad rozbitým hrnkem, mimovolně rukou zajela do vlasů a nevěděla, co říct. Chtělo se mi brečet. Nechci být tady, nechci chystat snidani, loupat cibuli a drhnout velké kastroly. A už vůbec nechci, aby mě buzeroval nějaký zatrpklý starý mládenec, jehož smyslem života je zne-příjemňovat život brigádnicím. Nemluvě o zdejší mužské populaci vůbec a „kamarádek“ k pohledání. Nejraději bych teď se vším práskla a utekla hodně, hodně daleko a už se sem nikdy nevrátila. I ten divočák na zdi se mi směje. Ale má hrdost, spíš jen její zbyteček, mi to nedovolila. Jsem přece dospělá, skoro dospělá, a dospělí své slovo plní. Zvlášť když jde o sázku. Přece nepříjdu domů po prvním dni na brigádě, to by se mi brácha se ségrou vysmáli, mamka by mě objala a utěšovala jak malé děcko a táta by jen zakroutil hlavou. A všichni by měli na čele napsáno: „My jsme věděli, že na to nemáš.“ Tak to teda ne! Já jim všem ještě ukážu!

„Omlouvám se, byla to nehoda,“ vypadlo ze mě.

Vendy okamžitě sáhla pod rautový stůl a vytáhla schovaný smetáček a lo-patku.

„Větší nemešlo mi sem Květa poslat nemešlo, ještě tak někdy budem brát brigádnice přes známost,“ zachmuřil se Kostá. Cítila jsem, jak rudnu. Nejsem protekční nemešlo! Dělá, jako kdyby se mu nikdy nic podobného nestalo. No co, jeden hrnek ze stovek jiných. Ale pan Neomylný a Dokonalý tady stojí ve dveřích jako čínský bůh pomsty a myslí si, že se ho zaleknu. To sotva. Navíc by mi spíš měl poděkovat, vždyt' nebýt mě, chyběla by jim jedna pomocná síla. Sklopila jsem zrak k rozbitému hrnku, no, asi to vyjde nastejno.

„Strhnu ti to z platu,“ zamumlal a zmizel v kuchyni. „A běž se převlíct, šmudlu tu trpět nebudu,“ slyšela jsem přes zavřené dveře.

Děsně mě naštvál, strašně! To nemůže být trochu milejší? Proč je hned tak hnusný? Slzy se mi draly do očí. Nemám zapotřebí, aby se mnou takhle někdo jednal. Sehnula jsem se ke střeptům a ucítila jsem na zádech ruku. Utřela jsem si rukávem nos a podívala se na Vendy.

„Dobrý?“ usmála se na mě starostlivě.

„Jo, v pohodě.“ Raději jsem sklopila pohled na střepy, aby neviděla, že mám na krajíčku.

„Kostá je hrozný protiva, nic si z toho nedělej, tak se chová ke všem novým. Víš co, já to tu dodělám, už to skoro máme. Běž se převléct, ty naše strašidylko,“ štouchla do mě loktem. Musela jsem se usmát. Vypadala jsem opravdu příšerně – bílé oblečení zašpiněné od sazí, zástěra rozedraná a vlasy rozčuchané.

Když jsem vycházela z kuchyně, málem jsem se srazila s Jeníkem, měl na sobě svátečnější oblečení a očividně se někam chystal. Pobaveně mě sjel pohledem a koutky úst mu zacukaly.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se mě a snažil se zachovat kamennou tvář.

„Jasně, nikdy mi nebylo líp,“ zamračila jsem se na něj a snažila se co nejrychleji zmizet. Ten mi tu fakt scházel, na posměváčky mám tak akorát náladu. Jak jsem se snažila kolem něj prosmýknout, zavadila jsem kusem zástěry o skříňku na chodbě. Málem jsem upadla a vzala s sebou i skříňku, kdyby mě za paži nezachytila mohutná ruka. Jeníkova ruka. Díval se mi přímo do očí. Svě pobavení už neskrýval, na pravé tváři se mu začínal dělat dolíček dobře maskovaný tmavým vousem.

„Nerozbij nám tu inventář,“ zazubil se. Pustil mi ruku a odcházel.

Než jsem stačila cokoliv říct, byl pryč.